

Pariserklæringen

En vej ud af krisen i Europa

Tolv grønne forslag til en socialt retfærdig og miljømæssig bæredygtig løsning på krisen

Indledning: De traditionelle topmøder har slået fejl

Vores verden befinder sig i en kombineret finansiell, økonomisk, social, miljømæssig og demokratisk krise med klimaændringer, der er ude af kontrol og truer menneskeheden. Den nuværende krise er en del af en større kontekst. Folk i hele verden gør modstand - fra det arabiske forår til den israelske teltbybevægelse, fra Occupybevægelsen til miljøorganisationer og menneskerettighedsforkæmpere. De Grønne er solidariske med disse initiativer.

Vi står over for følgerne af en ikkebæredygtig udviklingsmodel, der alene fokuserer på økonomisk vækst og ignorerer miljømæssige og sociale begrænsninger, og som næres af en overdreven offentlig og privat gæld, privatisering og deregulering. Disse kriser nedbryder den sociale samhørighed og fører til en politisk opløsning i Europa, der gør os irrelevante i det 21. århundrede.

Krisen har tydeliggjort svaghederne ved euroens opbygning og har bragt de svage økonomier i euroområdet i en situation, hvor de risikerer ikke at kunne tilbagebetale deres statsgæld, hvilket har gjort det nødvendigt at træffe en række nødforanstaltninger, som i dag måske alligevel ikke er tilstrækkelige til at dæmme op for krisen. For at løse disse indbyggede strukturelle problemer er der brug for at tage betydelige skridt, som igen vil påvirke alle EU's medlemsstater, uanset om de er medlem af euroområdet eller ej.

Da euroen er truet, ser det stabile fundament, der har understøttet det europæiske samfund siden afslutningen af Anden Verdenskrig, ud til at være ved at blive brudt ned. Højrepopulisterne og intolerancen vinder frem, og deltagelsesdemokratiet bliver alt for ofte sat ud på sidelinjen. Nationalpopulisterne rykker tættere på magten end nogensinde før. Vi har dog god grund til at være stolte over de europæiske resultater. Integrationen har forhindret en genopståen af de militære konflikter i EU og fremmet en større forståelse blandt europæerne. Vi er fast besluttet på at forsvare og videreudvikle dem.

Hidtil har de europæiske og nationale politikeres svar været utilstrækkeligt. Det har været kendetegnet af manglende visioner og beslutsomhed, og tiltagene har været få og er kommet for sent. Det skyldes en konstant fornægtelse af fire realiteter:

- Samtidige og koordinerede besparelspolitikker som det eneste politiske svar vil nødvendigvis lede Europa ud i økonomisk recession og forværre statsgældsproblemet i stedet for at løse det.
- Grækenland er insolvent og har befundet sig i dyb recession i årevis, hvorfor den offentlige gæld aldrig vil blive tilbagebetalt fuldt ud.
- Ingen møntunion er levedygtig uden en stærk fiskal og politisk union; koordinering kan ikke effektivt erstatte integration.
- Usunde offentlige finanser eller manglende konkurrenceevne er ikke hovedårsagerne til den krise, vi befinder os i. Problemets kerne er de generelt stigende indkomst- og rigdomsuligheder i de seneste årtier og en for højt gearet og anspændt finanssektor, der er afhængig af gæld og spekulation, og som nyder godt af implicitte og eksplicitte offentlige garantier. Det har ført til en uholdbar udlånsvækst og risikoophobning og en generel vækst i indkomst- og rigdomsulighederne i de seneste årtier.

Selv om de seneste topmøder har vist, at de europæiske beslutningstagere er ved at forstå disse ubekvemme sandheder, er de fortsat ideologisk forudindtaget. Deres tilgang til sunde offentlige finanser fokuser primært på omkostningsbesparelser. For dem er konkurrenceevnen udelukkende drevet af lave lønninger, og for dem er ulighederne i samfundet ikke noget problem. De drives især af frygt for markederne og morgendagens opinionsmålinger. Alt dette har ført til et svar på krisen, som ikke kun er ineffektivt, og som først og fremmest betales af de svageste i vores samfund, men som også øger de stadig større uligheder inden for og på tværs af samfundsgrupperne.

Den dramatiske mangel på visioner og lederskab, som hidtil er blevet udvist af førende politikere i såvel medlemsstaterne som på europæisk plan, har båret ved til en stigende folkelig mistillid til EU. Det er tilfældet i de nettobidragydende lande, hvor folk føler, at der indgås forpligtelser på deres vegne uden en ordentlig begrundelse. Det er også tilfældet i lande, der modtager støtte, og hvor borgerne føler sig magtesløse og vrede på grund af følgerne af uretfærdige spareforanstaltninger, samtidig med at det er "business-as-usual" inden for finanssektoren.

Der opstår konstant nye gadeprotester, og de konventionelle politiske processer ser ud til at have mistet kontakten til borgerne. Initiativer som "de indignerede" i Spanien og Occupybevægelsen er i løbet af kort tid blevet til sandt internationalt udtryk for vrede, frustration og modstand mod de politiske processer, der er baseret på ideologier, der straffer flertallet og belønner de få. Vi anerkender og støtter den demokratiske ret til fredelig protest, og vi beklager derfor anvendelsen af magt mod fredelige demonstranter og besættere. Vi giver udtryk for vores solidaritet med dem, der deltager i disse initiativer overalt i verden. Alle de ovennævnte bevægelser fortjener vores støtte og solidaritet.

Selv om vi står over for enorme udfordringer, er krisen en unik lejlighed til at tage et stort spring fremad, der gør europæerne i stand til at opbygge et socialt retfærdigt og miljømæssigt bæredygtigt samfund baseret på respekt af menneskerettighederne og et multinationalt deltagelsesdemokrati på flere niveauer. Vi behøver et paradigmeskift, der sætter menneskers trivsel i et bæredygtigt miljø i centrum for politikken, og ikke blot som en langsigtet, fjern målsætning. Det er sandhedens time i menneskehedens historie: Vi står på tærskelen til en transformation af vores civilisation. Da der ikke findes nogen færdigsyede planer for en bæredygtig verden i det 21. århundrede, anerkender De Grønne dybden og omfanget af de ændringer, der skal gennemføres.

Vi foreslår derfor en "Green New Deal" for Europa – en omfattende pakke af politikker, der har til formål at tilvejebringe innovative og sammenhængende løsninger på de udfordringer, vi står over for i det 21. århundrede, og som kræver en ny politisk tankegang og nye økonomiske visioner. Vi tror, at "Green New Deal" vil give anledning til en bølge af nye kvalitetsjob og investeringer, som vil fremme en ny udviklingsmodel.

Et grønt kompas: De ledende principper for et troværdigt svar

Selv om Europa befinder sig midt i en krise uden fortilfælde, er de to vigtigste udfordringer i det 21. århundrede stadig mere eller mindre de samme, nemlig at sikre fremgang og velfærd for alle mennesker på planeten – og ikke kun for nogle få heldige – for både de nulevende og kommende generationer, ved at tilpasse vores udviklingsmodel til vores planets fysiske grænser. Menneskehedens fremtid på planeten afhænger af det overordnede svar på disse udfordringer og af, hvor hurtigt det kommer. Dette har fået os til at vedtage følgende ledende principper som vores svar på den aktuelle krise:

- Hvis europæerne, der udgør 7 % af verdens befolkning, ønsker at fastholde – eller rettere sagt at genvinde – evnen til at forme deres egen fremtid og til at spille en rolle i forbindelse med globale anliggender, er de nødt til at tale med én stemme. Europa som helhed og euroområdet har nogle økonomiske grundvilkår, der, selv om de ikke er ideelle, stiller os forholdsvis godt i makroøkonomisk forstand. Hertil kommer vores stærke ressourcer – vores befolkning, vores viden og vores innovationsevne, vores fælles rigdom, vores mangfoldighed – som gør det muligt for os at komme med et fælles svar på de udfordringer, vi står over for. Det indebærer, at ethvert scenarie, der fører til euroområdets sammenbrud, hvilket ville være første skridt imod en politisk opløsning af Europa, er uacceptabelt for os. Omvendt må en øget politisk integration af euroområdet ikke udmøntes i et Europa i to hastigheder. Det er nødvendigt at styrke den fælles økonomiske styring i euroområdet, men det må ikke føre til udelukkelse af de andre EU-medlemsstater.
- Mere lige samfund klarer sig bedre. Al empirisk evidens peger på, at en mere lige indkomst- og rigdomsfordeling er en central betingelse for individuel og kollektiv trivsel. Løsningerne på krisen er derfor nødt til at vende den tiltagende tendens til større indkomst- og rigdomsuligheder.
- Sunde offentlige finanser på alle regeringsniveauer er vigtige for succes. De skal afbalanceres i en fornuftig takt under hensyntagen til den økonomiske aktivitet, og såvel udgifterne som indtægterne skal optimeres, især når de absolutte offentlige gælds niveauer er høje. I det lys kan gæld kun retfærdiggøres som et instrument til finansiering af investeringer, der effektivt øger den materielle eller immaterielle kapital, der er til rådighed for kommende generationer.
- Et systemisk problem kræver en systemisk løsning, som igen sætter politik over spekulation. Den finansielle sektor skal derfor tvinges tilbage i sin rolle som understøtter af realøkonomien, som til gengæld skal være et instrument til at skabe velfærd for alle. Den ultimative samfundsnytte skal derfor være ledende for de beslutninger, der træffes i forbindelse med spørgsmål vedrørende regulering af finanssektoren.

- Princippet om, at forureneren betaler. De personer, hvis handlinger har ført os ud i den nuværende krise, og som har fået mest ud af den gælds- og spekulationsdrevne udviklingsmodel, er også dem, der skal bidrage mest til løsningen herpå. Når regeringerne er nødt til at involvere sig økonomisk, må de (omend kun midlertidigt) udøve deres ejendomsrettigheder.
- Endelig skal løsningerne reducere og ikke øge den voksende demokratiske kløft på såvel EU-plan som i medlemsstaterne.

På kort sigt: Det er nødvendigt med modige skridt

Ildebranden er endnu ikke slukket, og der er ingen varig løsning, hvis den nedadgående spiral ikke stoppes. Vi er overbevist om, at solidaritet og sunde finanser går hånd i hånd, og derfor opfordrer De Grønne til at iværksætte følgende tiltag:

1. **Sikre en bæredygtig gældsbyrde i Grækenland:** Den bebudede 50 % frivillige reduktion i den private sektors beholdning af græske gældsbeviser er utilstrækkelig, da det ikke engang er alle de private obligationsejere, der vil deltage, så længe de offentlige obligationsejere ikke gør det. Det vil betyde en reel gældsreduktion på højst 25 %, mens det, der virkelig er brug for, er en reduktion på mindst 60 % af gælden, hvilket enten indebærer en fuldstændig deltagelse af alle private og offentlige obligationsejere eller et betydeligt større "haircut" af de private obligationsbeholdninger.
2. **EFSF (og den kommende ESM) skal være en effektiv bagstopper:** Den nuværende – og meget uklare – model for en bredere udnyttelse af Den Europæiske Stabilitetsfond er utilstrækkelig til at bremse yderligere spekulation i medlemsstaternes statsgæld. For at blive en troværdig bagstopper bør EFSF omdannes til en bank, der kan trække på Den Europæiske Centralbanks likviditetsfaciliteter, og dens beslutninger bør træffes ved flertal. Forslaget om i stort omfang at ty til miskrediterede finansieringsteknikker i form af CDS-lignende kreditforsikring og CDO-lignende særlige investeringsinstrumenter bidrager på ingen måde til at modvirke den manglende tillid.
3. **Rekapitalisering af de europæiske banker:** Beløbet på 109 mia. euro, der blev besluttet på de seneste topmøder, er i den lave ende af det, der reelt er nødvendigt for at gøre den europæiske banksektor robust. Et beløb på 300 mia. euro er formentlig mere realistisk. De private kilder må bidrage først, men hvis der bruges offentlige midler, skal ejendomsrettighederne og kontrollen overdrages til skatteyderne (via midlertidig offentlig kontrol, hvilket gør det muligt at tage yderligere skridt frem mod en mere omfattende gensidighed inden for det europæiske banksystem). Det er nødvendigt at indføre strenge betingelser; f.eks. skal overskuddet blive i bankerne for at styrke deres kapital, og overskydende beløb skal flyde tilbage til staternes finansministerier. Bankernes balancer skal reduceres ved at afvikle de mest risikobetonede aktiviteter først, hvorved det sikres, at udlån til realøkonomien ikke påvirkes negativt. Direktørernes tag selv-bord med hensyn til pensioner, bonusser og lønninger skal ophøre, og det skal forhindres, at de reddede banker overtræder loven, f.eks. i form af skatteunddragelse. Derudover er det meget vigtigt med foranstaltninger til at undgå kreditkriser. Når tabene fra bankkrak truer

gældsberedygtigheden i en suveræn stat, bør ECB og EFSF iværksætte en række foranstaltninger for at reducere statens rekapitaliseringsomkostninger.

4. **Mere afbalanceret syn på besparelser som den eneste udvej:** Selv om vi er klar over behovet for sunde offentlige finanser i henhold til traktaterne, har dele af trojkaens redningspolitikker været socialt uretfærdige. De betingelser, der pålægges, skal være afbalancerede og fokusere på en effektiv inddrivelse af skatter fra de mest velhavende i samfundet og gøre op med tabuer og privilegier så som skattefrihed for hæren i Grækenland eller kirkerne i lande som Grækenland og Italien. Derudover bør EU geare sine uudnyttede samhørighedsfonde og reducere kravene til medfinansiering for de medlemsstater, der modtager støtte, for på denne måde at stimulere værdifuld økonomisk aktivitet. I stedet for udelukkende at fokusere på besparelser er det nødvendigt at fokusere på socialt retfærdige og bæredygtige strukturelle reformer og investeringer for at styrke de nationale økonomier.

På mellemlang og lang sigt: Iværksættelse af omfattende forandringer

En kortsigtet indsats kan ikke erstatte mere grundlæggende og varige løsninger, som vil bringe EU tilbage på genopretningssporet. Nedenfor er nævnt de komponenter, som De Grønne anser for vigtigst i forbindelse med en sådan omfattende indsats:

5. **En omfattende revision af reguleringen af Europas finansielle sektor:** Europa må ikke tøve med at gå længere end "Basel III"-forslagene og indføre ambitiøse kapitalkrav (15 %), en absolut gearingsgrænse og bindende likviditetskrav. Vi mener, at institutter, der er "for store til at gå ned", er for risikable, og man bør benytte lejligheden til at handle og reducere dem til en håndterbar størrelse for at sikre, at et finansielt institut kan gå ned og kun forårsage minimal skade på det generelle finansielle system og økonomien. Reglerne skal ligeledes sikre vandtætte skotter mellem den rene bankforretning, som tjener realøkonomien, og risikofyldte – eller ofte spekulative – investeringsbankydelse. Som hovedregel skal finansielle produkter og aktiviteter, som ikke har givet sociale eller økonomiske gevinster, forbydes. Anvendelsen af teknikker såsom udækkede transaktioner og transaktioner med lånte midler bør forbydes eller som minimum underlægges en streng regulering. Endelig bør den grå banksektor langsomt udsultes for midler gennem strengere regler om likviditet og uigennemsigtige ikkebalanceførte medier. Der bør etableres et uafhængigt videnskabeligt baseret europæisk kreditvurderingsbureau, der fokuserer på gældens kvalitet, herunder dens miljømæssige bæredygtighed.
6. **En bred europæisk skattepolitik:** Sunde offentlige finanser, øget social samhørighed og miljømæssig bæredygtighed kan ikke opnås uden en gennemgribende forandring af skattepolitikkerne i Europa. På EU-plan skal der tages skridt til at gennemføre en europæisk afgift på finansielle transaktioner (AFT), et europæisk klima- og energibidrag, et fælles konsolideret beregningsgrundlag for selskabsskat (CCCTB) sammen med en faktisk minimumsbeskatningsprocent for at sikre et fair bidrag fra virksomhederne. EU bør udfærdige en aftale om afvikling af skattely, således at medlemsstaterne skal afvikle de skattely, der er omfattet af deres egne lovgivninger, og forpligte sig til aktivt at bekæmpe skatteunddragelse og begrænse mulighederne for skatteunddragelse som led i en bred europæisk strategi. Alt dette vil kræve et opgør med enstemmighedsprincippet i forbindelse med skatteforhold, som skal være et almindeligt lovgivningsområde, hvor Rådet og Europa-Parlamentet

har medbestemmelsesret. På nationalt niveau skal der indføres en større progression i indkomstbeskatningen samt formueskatter.

7. **Etablering af en europæisk monetær fond**, der kan udstede euroobligationer, som kan gøre det europæiske statsgældsmarked mere attraktivt ved at gøre det både mere likvidt og modstandsdygtigt samtidig med, at det forebygger den moralske risiko ved at indføre klare betingelser for deltagelse, især med hensyn til budgetdisciplin. Denne EMF bør etableres som et fællesskabsinstrument (og ikke som et mellemstatsligt instrument), der er demokratisk ansvarligt over for Europa-Parlamentet og påtager sig den nuværende Europæiske Stabilitetsfonds rolle som et kriseresponsinstrument. Der skal indføres yderligere gennemsigtheds- og ansvarlighedsforanstaltninger, Den Internationale Valutafonds ledelse skal demokratiseres, og der skal overvejes yderligere finansiering, der kan medvirke til at hjælpe de økonomier, der har brug for kriselån og strukturel bistand.
8. **En mere operationel og afbalanceret makroøkonomisk overvågningsramme:** Denne ramme, der blev etableret med "six pack"-aftalen i september måned, skal gennemføres på en afbalanceret måde. Den skal på effektiv vis tackle såvel overskuds- som underskudslandene, da de påvirker hinanden, og indføre økonomisk relevante samfunds- og miljøindikatorer som f.eks. indkomstuligheder, uddannelsesudgifter, økologiske fodaftryk eller ressourceproduktivitet.
9. **EU-budgettet som et instrument i den økonomiske politik:** Der er ingen møntunioner, der har været en succes, uden et troværdigt fælles budget som et finanspolitisk instrument. Der er derfor behov for et meget mere ambitiøst EU-budget, der finansieres af egne indtægter, der er besluttet i fællesskab med Europa-Parlamentet, og indtægter, der tilflyder det fra AFT og klima- og energibidrag, hvilket vil betyde en delvis nedsættelse af medlemsstaternes bidrag, idet budgettet i så fald kan suppleres med projektobligationer til finansiering af projekter af almen interesse såsom fælleseuropæiske infrastrukturer til vedvarende energi, eller ved at gøre Europa ledende inden for ressource- og energieffektive løsninger. Det vil skabe en stærk og relevant europæisk finansforvaltning.
10. **En "Green New Deal" for Europa:** Den ensidige fokus på besparelser er en selvdestruktiv strategi. At sælge ud af midlerne til den fremtidige produktivitet for at pynte på tallene er ikke den rigtige måde at lede et firma, for slet ikke at tale om et land. De europæiske husholdningers og virksomheders opsparing er steget betydeligt. Det er den evne, der skal mobiliseres og i kombination med regeringernes (begrænsede) investeringsevne gøres til en fælleseuropæisk "Green New Deal", der har til formål at investere i grønnere energi, transport og produktionsinfrastrukturer, i en genoprettelse af vores naturressourcer, i en styrkelse af den sociale sammenhængskraft og i uddannelse, forskning og innovation. En sådan mobilisering kræver en sammenhængende plan samt lovgivningsstrategier såsom:
 - a. at sidestille EU's 2020-mål med stabilitets- og vækstpagtens finansielle mål, hvilket kan øge behovet for at målrette de offentlige investeringer mod social og miljømæssig bæredygtighed.
 - b. at sikre en mere effektiv prissætning af CO₂ ved at indføre en reduktion på 30 % af drivhusgasemissionerne frem til 2020 for at presse prisen på kul i vejret,

en kulafgift på de sektorer, der ikke er omfattet af ETS, og auktionssalg af kvoterne.

- c. at indføre CO₂-stresstest for de finansielle institutioner, indføre klimarisici som en systemisk risiko i lovgivningen, fremme grønne indekser, som indeksbaserede fonde kan referere til, og udvikle grønne banker for at gøre kunderne mere opmærksomme på CO₂-aftrykket af de investeringer, de foretager med kundernes opsparinger (med skatteincitamenter, når det er hensigtsmæssigt).
- d. at give Den Europæiske Centralbank mulighed for at refinansiere obligationer udstedt af Den Europæiske Investeringsbank på betingelse af, at disse obligationer understøtter bæredygtige investeringer.
- e. at pålægge de offentlige pensionsfonde og opfordre de private pensionsfonde mandat til at allokere en del af deres portefølje til grønne investeringer og virksomheder.
- f. at gennemføre en energiomstilling, der sikrer en progressiv overgang til en fremtid med vedvarende energi og uden nukleare og fossile energisystemer.

Et mere politisk integreret og demokratisk Europa

De fleste af de ovennævnte tiltag betyder en dybtgående ændring af det politiske fokus og de politiske prioriteter og kræver et mere politisk integreret Europa. Hvis de handler på egen hånd, er medlemsstaterne næppe i stand til at revidere reguleringen af den finansielle sektor, tackle de beskatningsgrundlag, der i stigende grad undviges dem, at mobilisere de nødvendige investeringer til en "Green New Deal" eller at håndtere de globale finansielle markeder. Dette vil kræve væsentlige ændringer af EU-traktaterne. For De Grønne er det afgørende, at såvel den proces, der fører til et mere politisk integreret Europa, som funktionen heraf, øger den demokratiske ansvarlighed og deltagelse. Derfor foreslår vi:

11. Vedtagelse af centrale økonomiske retningslinjer ved hjælp af den fælles beslutningsprocedure: På nuværende tidspunkt anviser Kommissionen effektivt retningen for den økonomiske og fiskale politik i Europa og i visse medlemsstater. For at give dem demokratisk legitimitet burde Kommissionens handlinger inden for dette område være underlagt politiske retningslinjer vedtaget i fællesskab af Rådet og Parlamentet. I den forbindelse burde den flerårige økonomiske strategi (for øjeblikket EU 2020) samt de tilhørende årlige gennemførelsesretningslinjer (den årlige vækstundersøgelse, der er en del af det europæiske halvår) også være lovgivningsakter underlagt den fælles beslutningsprocedure.

12. Et konvent om et nyt Europa: Det, der er brug for, er en ny runde til reform af EU-traktaten, der skal begynde med indkaldelsen af et konvent snarest muligt. Det skal bestå af repræsentanter fra de europæiske og nationale parlamenter, sociale aktører og deltagere fra civilsamfundet, herunder innovative former for repræsentation, hvilket skal bane vejen for væsentlige traktatændringer med det formål at tilvejebringe retsgrundlaget for de ovenfor skitserede aktioner. For at styrke det demokratiske grundlag opfordrer vi til en folkeafstemning i hele EU, der skal træffe beslutning om de ændringer, der skal træde i kraft, hvis et flertal af befolkningerne og medlemsstaterne vedtager dem. Traktatændringer må under ingen

omstændigheder forhandles af de europæiske stats- og regeringschefer bag lukkede døre for så derefter at blive trukket ned over hovedet på parlamenterne.

Konklusion

Det, som der mere end noget andet er brug for i Europa i dag, er tillid: Tillid mellem de økonomiske aktører, tillid mellem regeringerne, tillid mellem de økonomiske aktører og regeringerne, tillid til EU-institutionerne, men først og fremmest vores borgeres tillid til deres banker, deres økonomi, deres regeringer og deres fremtid. Hos De Grønne mener vi, at de små sædvanlige og modstræbende krisetiltag er utilstrækkelige. De vil blot øge risikoen for økonomisk, social og miljømæssig kollaps. Vi kan kun få succes, hvis vi er villige til at tage et modigt spring fremad mod mere politisk og demokratisk integration og mod en gennemgribende reform af vores samfund og økonomier i retning af mere social retfærdighed og miljømæssig bæredygtighed. De skitserede forslag skal ses som et første skridt i denne gennemgribende reform, der er vores tilbud til vores medborgere. Vi er parat til at satse vores fremtid på dem.

Det europæiske projekt er værd at redde.

1. Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance er overbevist om, at det europæiske projekt er nødt til at finde en ny retning og et nyt formål. Offentlighedens følelse af fremmedgjorthed over for EU vokser på grund af de 27 medlemsstaters manglende evne til at komme med holdbare og progressive fælles løsninger på de mange kriser, der rammer borgerne.
2. EU's beslutningstagningsproces taber terræn i forhold til de mellemstatslige forhandlinger, hvor reglen om, at den stærkeste vinder, gælder, og det underminerer de europæiske parlamenters betydning og fører til begrænset offentlig debat. Beslutningerne træffes på basis af snævert definerede nationale interesser. Den aktuelle dybe finansielle, økonomiske og sociale krise viser, at en sådan "styringsmekanisme" er helt utilstrækkelig. Mere europæisk demokrati er modgiften mod denne bedrøvelige situation.
3. EU vil ikke blive sammenhængende og fungere effektivt, hvis de institutioner, der repræsenterer europæerne, dvs. Europa-Parlamentet og Kommissionen, fortsat bliver kørt ud på et sidespor, og deres beføjelser konstant bliver udvandet, bl.a. af de franske og tyske topledere, der monopoliserer debatten og magten. Vi tager på det kraftigste afstand fra Rådets praksis med at undergrave Lissabontraktatens fokus på afstemninger med kvalificeret flertal ved at blande sig i alle politiske spørgsmål. Det er ikke kun tale om et institutionelt eller retligt spørgsmål, det er også en demokratisk og gennemsigtig beslutningstagningsproces. Vi ønsker at anvende fællesskabsmetoden til at iværksætte "Green New Deal" og den økologiske omlægning af den europæiske økonomi.
4. Traktatreformerne er tidligere blevet varetaget af regeringsrepræsentanter forsamlet til regeringskonferencer, hvor der træffes beslutninger ved enstemmighed og med ringe eller ingen offentlig debat og deltagelse. Reformerne kan ikke blive ved med at være baseret på diplomatiske konferencer, der udelukkende ledes af medlemsstaterne.
5. Den nylige massive mobilisering af borgere over hele Europa viser, at det europæiske projekts fremtid skal besluttes sammen med borgerne og ikke hen over hovedet på dem.
6. Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance støtter forslaget om, at Europa-Parlamentet skal indlede en procedure til indkaldelse af et nyt konvent for et nyt Europa, hvilket det har beføjelser til i henhold til EU-traktatens artikel 48. Proceduren skal imidlertid udformes på en sådan måde, at konventets konklusioner ikke kan blive fuldstændig ændret af en traditionel regeringskonference. Der skal findes nye veje og nye alliancer til at løse op for denne fastlåste situation.
7. VERTS/ALE har derfor, inden for rammerne af den procedure om "Udarbejdelse af en grøn politisk dagsorden", der blev vedtaget i Budapest, besluttet at nedsætte en arbejdsgruppe, der inden Verts/ALE's næste rådsmøde skal udarbejde et forslag til indhold og procedure for en ændring af EU-traktaten, som vil sikre en større deltagelse af de europæiske borgere i transformationen af det europæiske projekt.